

PADOMJU KULDĪGA

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

IZNĀK TRIS REIZES NEDELĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventpils iela № 19
Tālrunis № 105
Redakcija atvērta no p.kst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 114 (1860)

Svētdien, 1956. g. 23. septembrī

12. gads

Celt komjaunatnes organizāciju lomu ražošanā

Realizējot sestās piecades uzdevumus, atsevišķas rajona komjaunatnes organizācijas arvien vairāk iekļaujas ražošanā.

Nav tāda saimnieciska pasākuma lauksaimniecības "artell" "Uzvara", kura izpildē nepiedalītos šī kolchoza komjaunieši (pirmorganizācijas sekretare b. Iļe). Viņi, veicot katrs savu tiešo darbu, atrada laiku un iespējas pašu spēkiem iesēt un rūpīgi apkopt 3 hektarus kukuruzu. Kukuruzas kopšanu veica rītos agri pirms darba un vēl vakaros pēc darba. Neaizņemoties uz nelabvēlīgiem laika apstākļiem, tika sēti 300 centneru zaļās masas no hektāra. Paši komjaunieši kukuruzu novāca un sagatavoja no tās vērtīgu lopbarību. Ar ražas novākšanas laikā pirmorganizācijas biedri nestāvēja nomalās, organizējot talakas graudaugu novākšanu.

Vairāk kolchoza saimnieciskajos pasākumos sāk iekļauties lauksaimniecības artella "Padomju Latvija" komjaunatnes pirmorganizācija. Tomēr ne viss šeit ir tā kā vajadzētu būt. Kolchoza trākst labu lopkopju-slaucēju. Tātad pat laika vairākas komjaunletes strādā par uzskaitvedēm, ganēm. Lūk, šīm komjaunietēm būtu lietderīgi padomāt par pāriešanu darba tīslī fermā.

Diemžēl, rajonā vēl ir vairākas komjaunatnes pirmorganizācijas, kuras neizprot, cik svarīgi ir saistīties kolchoza ražošanā. Lūk, Leņina vārdā nosauktā lauksaimniecības artella komjaunatnes pirmorganizācija ir 15 biedru, bet tikai viena komjauniete strādā lopkopībā un viens komjaunietis laukopībā. Šeit komjaunieši iet pa vieglāko pretestības ceļu — strādā vai nu veikālā, kā Ruta Gūthofe, vai iznēsā pasta sūttjūmus, kā Alvine Briede, bet Rasma Strazdiņa ne strādā nekur. Skaidrs, ka šie komjaunieši nav ieinteresēti kolchoza saimnieciskā pasākumu organizēšanā, un komjaunatnes organizācija savu uzdevumu neveic.

Ar ražošanu kolchoza vāji saistīta Kārļa Marksa vārdā nosauktā lauksaimniecības artella komjaunatnes pirmorganizācija un citas.

Maz par to, lai vairotu komjaunatnes pirmorganizāciju lomu ražošanā, interesējas komjaunatnes rajona komiteja. Socialistiskās sacenstības saistības ar Ventpils rajona komjauniešiem gan mūsu rajona organizācija apņemas nosūtīt šogad darba lopkopībā 28 komjauniešus. Taču līdz šim nosūtīti tikai 18. Pavasarī rajona komitejas darbinieki daudz runāja par dažādiem pasākumiem, kas ieinteresētu komjaunatnes organizācijas vairāk plevēsties ražošanas darbam. Taču atkal iznācis tā, ka runas lielas, bet darbi mazi. Ka gan citādi izskaidrot to, ka kolchoza "Uzvara" komjaunieši vēl šodien nav saņēmuši ceļojošo sarkano vimpeļi par panākumiem kukuruzas kopšanā un audzēšanā. Ceļojošos sarkanos vimpeļus komjaunatnes pirmorganizācijām par kukuruzas audzēšanu nolēma piešķirt trijos darba posmos, taču tas nav darīts ne reizi. Līdzīgs stāvoklis ir ar ceļojošajiem sarkanajiem vimpeļiem. Labākajam jaunajam traktoristam, "Labākajai komjaunietei-jauniešu traktori-bridel". Ar to komjaunatnes rajona komiteja atstājusi neizmantotu iespēju vairoto komjauniešu interesi par ražošanu, padarīt spraigāku socialistisko sacenstību.

Lai komjaunatnes organizācijas izpildītu savus uzdevumus, ko tām izvirza sexta piecāde, nepieciešami celt to lomu ražošanā. Rajona komitejas darbiniekiem, pirmorganizāciju sekretāriem un komitejām vairāk jāpadomā par iespējām, kā pārvietot komjauniešus ražošanā, jāpildina biedru rindas no labākajiem jauniešiem, kas strādā rūpniecības darbgal-
diem, kolchozu laukos un fermās.

PĀRSKATS

par graudaugu novākšanas un skābbarības sagatavošanas gaitu rajona kolchozos uz šā gada 20. septembri

Kolchoza	Ievesti graudaugi proc. no kop. pl.	Sagatavota skābbarība proc. no plāna
"Traktorists"	88,2	5,0
"Proletarietis"	70,2	17,1
"Boļševiks"	69,0	19,9
"Brīvais ceļš"	67,4	15,3
Raiņa v. n.	63,6	8,9
Ždanova v. n.	62,9	15,0
Mičurina v. n.	62,0	35,3
"Jaunā gvarde"	60,7	22,1
Molotova v. n.	57,7	40,0
"Imanta"	56,3	7,2
"Sarkanā zvaigzne"	54,4	29,4
"Abava"	54,1	30,0
"Uzvara"	48,6	18,5
"Aktivists"	48,5	44,0
"Uzvaras karogs"	48,2	31,5
"Padomju Latvija"	48,2	27,5
"Kopdarbība"	48,0	41,6
Lisenko v. n.	47,5	15,9
"Sarkanais karogs"	47,2	29,6
Leņina v. n.	46,6	12,7
Stalīna v. n.	46,1	28,2
"Socialisma ceļš"	42,5	—
"Cīņa"	41,8	46,2
"Brīvība"	41,5	29,5
"Komunars"	41,2	11,2
"Latvijas strēlnieks"	39,6	26,9
"Graudis"	38,8	40,7
Kārļa Marksa v. n.	33,4	16,7

Trešā brigade priekšgalā

Līdzās vasarajam lauksaimniecības artella "Jaunā gvarde" kolchoznieki novāc zirņus. Zirņu sējumi šogad aizņēma 22,8 hektarus. Pirmā zirņu plauju pabeidza III brigade, nopļaujot 7 hektarus. Labi strādājuši plāvēji Balodis, Šternbergs, Grinbergs, Bērics, Eida un citi. Nopļautos zirņus tūlīt sažārdā.

I. Sita

Pašaižliedzīga darba rezultāts

Labi ražas novākšanā strādā lauksaimniecības artella "Sarkanā zvaigzne" abu komplekso brigāžu kolchoznieki. Pirms ražas novākšanas abas brigādes ieslēdzās socialistiskajā sacensībā par šā darba veikšanu jo ātrāk. Neatlaidīgā darbā priekšgalā izvirzījušies pirmās kompleksās brigādes kolchoznieki. Viņi, izmantojot katru saulainu dienu, pat stundu, plāva miežus, vasaras kviešus un auzas. Rezultātā nopļauti 25 hektāri vasaras kviešu, 23 hektāri miežu, bet auzas vēl jāpļauj 8 hektāru platībā. Čakli jau no pirmās dienas strādā plāvēji Jānis Lapka un Juris Peniķis.

Vienlaikus ar plauju vasarāju ved šķūņos. Līdz šim šķūņos ievesti vasarājs no vairāk nekā 20 hektāriem.

M. Saliņa

PIRMINDAS LAUDIS

Putnu kopēja Ella Kārkliņa

Pagājušā gada maijā Mičurina vārdā nosauktā lauksaimniecības artella priekšsēdētājs b. Jansons uzaicināja laukopji Ellu Kārkliņu strādāt putnu fermā. Pareizi, putnkopība arteli bija zem katras kritikas — gada laikā mainījās vairākas kopējas, bet labuma nebija. To zināja arī biedre Kārkliņa un tomēr pēc neilgas apdomāšanās deva piekrišanu. Kopš tās dienas putnu fermā visi darbi labāk tika padarīti. Atkopās putni, un olu bija daudz vairāk. Šajā lopkopības gadā putnu kopēja apņēmas no katras dējējvistas iegūt 100 olu. Saistības bija turpat divtik lielas nekā iepriekšējā gadā. Pēc barības bieži viņa brauc pati. To viņa tādēļ dara, ka katrā klētī it bieži gadās saslaukas un ja labi palīdz, tad klētnieks tās arī iedod virs normas. Kopēja tāpat nenogurstoši rūpējas, lai putniem vienmēr būtu minerālvielas, gaļa un cita barība. Kartupeļus viņa izbaro vārtā

un sasmalcinātā veidā ar nelielu sāls piejaukumu.

Kolchozs pavasarī iegādājās ap 500 cāļu, kurus nodeva Ellas Kārkliņas kopšanā. Tagad kopējai radās vēl lielākas rūpes, jo cāļiem bija vajadzīga lielāka uzturudzība. Ar parasto barību un mineralvielām vien nepietika, vajadzēja arī vitaminbarību. Jāsaka, ka ar to centīgā kopēja tikā galā. Cāļi saņēma visu nepieciešamo un auga acīm redzot.

Pienāca septembris, un kolchoza putnu kopēja atzīmēja dubultu darba uzvaru — cāļi bija kļuvuši lieli, bet olu ieguves plāns izpildīts ar uzviņu. Tagad b. Kārkliņa strādā ar dubultu enerģiju, jo līdz 1. oktobrim viņa virs plāna papildus grib iegūt 2000 olu.

Čaklās kolchoznieces darbs augstu novērtēts un labi apmaksāts. Līdz 1. septembrim viņai aprēķinātas 570 izstrādes dienas un lopkopības gada beigās premijā paredzēts izsniegt turpat 1000 olu.

A. Dziļjums

Atvieglot lopkopju darbu

Cinoties par lopkopības straujāku attīstību, Kuldīgas MTS zonas kolchozos arvien lielāku uzmanību velti lopkopības smago darbu mehanizācijai. Daudz šajā ziņā darīts kolchozos "Cīņa", "Sarkanā zvaigzne", Mičurina vārdā nosauktajā, kur Kuldīgas MTS smago darbu mehanizācijas brigādes laudis fermās iekārtojuši gaisa sliežu ceļus, barības sautējamās kolonas, sakņu skalotājus, trieces un citus mehānismus lopkopju darba atvieglošanai.

Vairāki pasākumi šajā gadā smago darbu mehanizēšanā veikti kolchozā "Boļševiks". Šeit jaunā cūku kūts un vie-

na no lielākajām liellopu kūtim ūdeni saņem no arteziskās akas, uzstādīts spēcīgs ūdens sūkns un tuvākajā laikā pabeigts būvēt ūdens tornis ar 25 m³ tilpumu. Raiņa vārdā nosauktajā kolchozā Kuldīgas MTS mehanizatori uzstāda spēcīgu trieci un izbūvē ūdens torni, kas ūdeni dos dārzkopības vajadzībām.

Plašākus mehanizācijas darbus drīzumā uzsāks kolchozā "Traktorists", kur divās liellopu novietnēs uzstādīs gaisa sliežu ceļu, bet divās lopu novietnēs — centrālās sūkņus.

E. Vētra,

Kuldīgas MTS lopkopības smago darbu mehanizācija

Ventpils un Kuldīgas rajonu socialistiskā sacensība

uz šā gada 20. septembri

	Ventpils rajons	Kuldīgas rajons
Nopļauti graudaugi (proc.)	77,2	66,5
Izkulti graudaugi (proc.)	30,8	36,4
Sagatavota skābbarība (proc.)	24,2	21,7
Iesēti ziemāji (proc.)	88,3	72,7

Komjaunatnes dzīve

Pie Kuldīgas MS plaša patēriņa ceha komjauniešiem

Kuldīgas mežsaimniecības plaša patēriņa cehā strādā ne mazums komjauniešu un jauniešu. Šā gada februārī uz komjauniešu ierosmi noorganizēja komjauniešu-jauniešu brigadi vairāk nekā 20 cilvēku sastāvā. Brigadiera pienākumus uzticēja maiņas meistaram komjaunietim Elmaram Āboliņam. Jau ar pirmajām dienām brigāde sevi parādīja kā labu piemēru pārējiem strādniekiem. Neviena darbs komjauniešu-jauniešu spēkiem nebija par grūtu. Katru mēnesi tā pārsniedza ražošanas plānu, dodot virspilnā taras dēļšus par vairākiem tūkstošiem rubļu.

Labu darba darītāju brigādē ir daudz, bet gan nav tādu, kuri neizpildītu darba normas. Lūk, komjauniete Auguste Štāle. Mežsaimniecības plaša patēriņa cehā viņa strādā jau gadu. Strādājot ar ripzāģi, viņa katru mēnesi savu darba normu izpilda par 150 procentiem. Velta Gulbe, kura noņem gatavo produkciju, pagājušā mēneša plānu izpildīja par 200 procentiem. Pirmā ripzāģa apkalpe — Ādolfis Kūdrīšs, Valija Lancmane un Velta Rozentale regulāri katru dienu izpilda pus-

otras normas dienā. — Ir pat dienas, kad visi brigades ļaudis izpilda divas normas dienā, — stāsta brigadieris b. Āboliņš.

Jūnijā saņēma pirmo elektrostaciju, kuru nosūtīja uz Vārmas mežniecību. Jaunās ierīces izmantošanai vajadzēja enerģiskus, prasmīgus strādniekus. Un, lūk, arī šeit aizgāja komjaunieši un labākie jaunieši, kā Gunārs Fridrihsons, Alberts Budevics un citi. Un jāsaka, ka viņi strādā teicami.

Nesen radās nopietnas bažas par ceturkšņa plāna izpildi, jo nevarēja strādāt ar pilnu slodzi. Tomēr grūtības bija tikai īsu brīdi. Enerģiski pie traucējumu novēršanas stājās komjaunieši, jaunieši un pārējie strādnieki. Līdztekus ikdienas darbam viņi savēda materiālus jaunai katlu ēkas būvei, kurai pašlaik liek pamatus. Katls jau uzstādīts, generatori sakārtoti, uzstādītas transmisijas, kuras dzinēj spēku pārved uz ražošanas telpu zāģu darbināšanai.

— Bet kā tad ar plāna izpildi? — apjautājamijs. — Protams, jāstrādā daudz vairāk, taču ceturkšņa uzdevumu esam apņēmušies izpildīt, un solījumu arī turēsim, — saka bri-

gadieris. Viņa vārdiem ir reals pamats, jo jau uz šodienu ceturkšņa uzdevums izpildīts par 96 procentiem un brigades ļaudis ik dienas savus uzdevumus turpina pārsniegt.

Jāsaka, ka Kuldīgas mežsaimniecības plaša patēriņa ceha jauno strādnieku brigāde strādā tiešām labi. Taču gribētos mazliet parunāt par komjaunatnes pirmorganizācijas sekretara b. Šmēdiņa un komitejas darbu. Kad brigadi noorganizēja, komiteja daudz interesējās par tās darbu, pārkumiem un vajadzībām, uzaiicināja brigadierī atskaitīties pirmorganizācijas sapulcēs. Tomēr ar laiku pirmorganizācija aizmirsa, ka arī tās pienākums ir organizēt un vadīt jauno strādnieku darbu un visu atstāja brigadi b. Āboliņa ziņā. Šodien pirmorganizācijas komiteja pat nezina, kā strādā komjauniešu-jauniešu brigāde. Tas, protams, nav pareizi un tā turpināties nedrīkst. Pirmorganizācijas komitejai diendienā jāinteresējas par brigades darbu, jāpopularizē jauno strādnieku pārkumi, jāpalīdz izraisīt jauna ierosme. Tad rezultāti būs vēl labāki.

I. Ozola

Vēstule redakcijai

Vai Drožaņikova ir meistara cienīga?

Fabrikas „Vulkans” strādnieki labi pazīst Olgu Drožaņikovu. Ilgāku laiku viņa par maiņas meistari strādāja finieru cehā. Ja kāds strādnieks pie minētās meistares griezās pēc padoma vai ar prasību, tad bieži gadījās, ka prasītājs rupji tika nolamāts, bet dažreiz vispār nesāņēma atbildi. Gadījās arī tā — strādnieks ieradās darbā ar 10 — 15 minūšu nokavēšanos. Drožaņikova tāni vietā, lai noskaidrotu tā nokavēšanās iemeslu, pat rupji nolamāja un aizdzina mājās, bet nodaļas vadītājam iesniedza ziņojumu, ka minētā persona vispār nav darbā ieradusies. Tā tas notika ar strādniecēm Martu Pantjuškovu, Zeltu Leimani un citām.

Lobitavas cehā bija tāds gadījums — pirmajā maiņā brigādei, kas strādā pie ceturkšņa lobmašinas, pēc divu stundu darba mašina salūza. Meistare Drožaņikova brigades ļaudīm pavēlēja ierasties darbā otrās maiņas laikā. Tikpat neveiksmīgi darbs veicās arī otrajā maiņā. No jauna strādnieki ieradās trešajā maiņā un mašīnu defektu dēļ no jauna aizsūtīja tos mājās. Nākamās dienas rītā viņi pie darba ieradās jau ceturto reizi un atkal neveiksmīgi. Strādniekiem apnika tāda staigāšana no maiņas uz maiņu, kādēļ lūdza meistari norīkot citā darbā. Taču Drožaņikova iecirtās un palika pie sava: — Nē, nākie atkal otrajā maiņā. Mārtiņš Mauriņš, Ženija Elniņa un Irena Palmbacha tomēr negāja mājās. Rezultatā meistare par „nepaklausīgajiem” strādniekiem atkal uzrakstīja ziņojumu, ka viņi bez atļaušanas iemesla nav ieradusies darbā.

Jāatzīmē, ka meistare Drožaņikova neatzīst kritiku. Ja kāds no strādniekiem par kaut ko aizrāda, tad viņa piedraud ar atļaušanu no darba. Ja kāds no meistariem kritizē, tad viņa cenšas tos apmelot fabrikas administrācijai. Ar šādu rīcību Drožaņikova panākusi „neaprobežotu” rīcības brīvību. Daži saka, ka pat administrācija minētās meistares baidās, jo kā gan citādi izskaidrojams šāds fakts. 16. augustā, strādājot trešā maiņā, Drožaņikova plkst. 3 naktī atstāja cehu un aizgāja mājās, bet atgriezās tikai plkst. 6 no rīta. Lieta skaidra, izdarīts disciplīnas pārkāpums. Pat paskaidrojumu meistare tūdaļ nevarēja uz-

rakstīt. Taču fabrikas administrācija, pat kārtīgi nenoskaidrojot lietas būtību, Drožaņikovas rīcībā nekādu pārkāpumu nesaskatīja.

Drožaņikovai ir maz zināšanu. Kad fabrikā notika meistaru pārvietošana, tad vairāku nodaļu vadītāji atsacījās viņu pieņemt, jo kāda gan nozīme ir cilvēku bez speciālām zināšanām iecelt vadošā amatā? Tomēr administrācija panāca savu, un tā Drožaņikova kļuva par meistari b. Kaskas vadītāja plaša patēriņa preču cehā.

Biedre Drožaņikova zem katras kritikas ved savu personīgo dzīvi. Viņa dzīvokli bieži riko iedzīšanas, un tās kompaniju sastāda precēti viri. Milas romani tai bijuši ar žāvētavas brigadierī un citiem. Nesen bija šāds atgadījums. Meistarei iepatikās Kaļinovskis, kas strādāja pie aukstās preses preti viņas kantora logam. Lai arī to ievilkto savos mīlestības tiklos, Drožaņikova sarīkoja savas vārda dienas atzīmēšanu un uzaicināja arī to, pie kam piekodināja nekādā gadījumā neņemt līdzīgu sievu. Drožaņikovas plāns izdevās. Viņa piedzirdīja Kaļinovski, un, kad tas gribēja doties ar pārējiem mājās, tad meistare to aizturēja. Pat nākamās dienas rītā viņš nevarēja doties mājās pie sievas un diviem bērniem, jo bija ieslēgts. Par šādu mūsu meistares rīcību mēs, fabrikas strādnieki, bijām ļoti sašutuši. Tad fabrikā ieradās pārbaude minēto lietu noskaidrot. Kā par brīnumu aprunājās tikai ar tiem, kas ar Drožaņikovas kopā ballejās un beigās nobīdinājuši meistari, lai iedzīšanas tik atklāti nerīko, aizgāja. Uz to Drožaņikova tikai pasmejās un saņēmusi kārtējo darba algu un progresīvo piemaksu, pievēca pusaudzus un no jauna sāka dzert un uzdzīvot, bet vēlāk piedzērusies staigāja pa ielām dziedādama.

Viņa pat tik tālu ir nonākusi ar dzeršanu, ka četrus mēnešus nekārtā biedra maksas arodbiedrībai, taču uz visu to mūsu administrācija skatās caur pirkstiem.

Viss tas strādnieku vidū izraisa izbrīnu. Mēs prasām, cik ilgi vēl morāli pagrīmušai un rupjai sievietei fabrikas vadība uzticēs brigadieres pienākumus?

Finieru fabrikas „Vulkans” strādnieku grupa

Lai Latvijā plaukst dārzi

Lielo telpu, kas atrodas līdzās Latvijas PSR Lauksaimniecības ministrijas sēžu zālei, pilda augļu aromats. Uz lielām galdiem redzami sāti, dzeltenī un zaļgani āboli, smaržīgi bumbieri, smagi vīnogu ķekari, plūmes, Japānas cidonijas. Šī augļu izstāde tika organizēta sakarā ar labāko kolchozu dārzkopju republikānisko apspriedi, kas nesen notika Rīgā.

Apspriedes dalībnieki noklausījās un pārrunāja Latvijas PSR Lauksaimniecības ministra vietnieka b. Kozlovskas referātu par dārzkopības stāvokli republikas kolchozos un augļu un ogu ražošanas palielināšanu.

Referents, kā arī apspriedes dalībnieki, kas runāja debatēs, atzīmēja, ka mūsu republikā dārzu platība pēdējos piecos sešos gados palielinājusies trīs reizes. Pašlaik kolchozos dārzi aizņem vairāk nekā 14 tūkstoš hektaru. Dārzkopības attīstībā priekšgalā izvirzījušies Bauskas, Jelgavas un Aizputes rajoni. Bauskas rajonā pēdējos divos gados vien kolchozos iestādīti apmēram 300 hektari jaunu dārzu. Prasmīgi kopjot augļu kokus, labākie Lauksaimniecības arteļi ik gadus iegūst stabilu ražu. Lūk, stes rajona Lauksaimniecības arteļa „Udarņik” dārzkopji no 27 hektarus lielā dārza katru gadu ieņem ap pusmiljonu rubļu, bet ražīgajā 1954. gadā

dārzs deva ap miljonu rubļu ienākumu. Labas augļu ražas panāk Aizputes rajona Molotova vārdā nosauktā kolchoza un Bauskas rajona Leņina vārdā nosauktā kolchoza dārzkopji.

Taču, kā norādīja referents, dārzkopība mūsu republikā joprojām vēl attīstās gausi. Šai iemesīgajai Lauksaimniecības nozarei maz vēribas veltī Rīgas, Ogres, Siguldas un Saulkrastu rajonu kolchozi, kas atrodas Rīgas tuvumā. Augļu dārzu platība tajos nav liela, bet netiek stādīti arī jauni dārzi. Piemēram, Rīgas rajonā pagājušajā gadā tika iestādīti tikai divi hektari dārzu. Tikpat mazu platību ar augļu kokiem apstādīja Ogres un Siguldas rajonu Lauksaimniecības arteļi.

Mūsu republikā ir visi priekšnoteikumi, lai iegūtu stabilas, augstas augļu ražas, taču ābolu un bumbieru ražas līdz šim vēl zemas. Tas tāpēc, ka augļu kokus nekopj, dārzi nav iezogoti un nav pasargāti no vējiem.

Tagad mūsu republikā ir daudz mičuriniešu selekcionāru. A. Viksne izaudzējis daudz jaunas, ražīgas ērkšķogu šķirnes, mičuriniētis V. Bleijers — Vidzemes dzeltenos saldo ķiršus, P. Upītis — labas ābolu šķirnes, P. Dindonis — jaunas plūmju šķirnes. Tomēr Latvijā joprojām vēl ir maz ziemas ābolu, un dārzkopju uzdevums ir izaudzēt salciēti-

gus, augstāzīgus augļu kokus, kas dotu garšīgus ābolus, bumbierus un plūmes.

Sestajā piecgadu plānā, saka referents, paredzēts 1,5 — 2 reizes palielināt augļu un ogu ražošanu. Lai šo uzdevumu sekmīgi atrisinātu, jāstāda daudz vairāk jaunu dārzu. Saskaņā ar Latvijas PSR Ministru Padomes un Latvijas KP CK lēmumu 1. oktobrī republikā sāksies dārzu mēnesis. Šoruden kolchoziem jāiestāda vismaz 2 000 hektaru jaunu dārzu un pilnīgi jāsakārto vecie: jāierīko pretvēja stādījumi, jāuzrok apdobs, visiem dārzēm jānod mēslojums, koķiem jāizgriež sausie zari. Referents aicināja dārzkopjus aktīvi piedalīties dārzu mēneša sarīkošanā un šā mēneša pasākumos plaši iesaistīt jaunos naturalistus.

Apspriedē runāja Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas profesors b. Sudrabs, Ogres rajona kolchoza „Lēdmane” dārzkopis mičuriniētis b. Lauskis, selekcionāri b. Upītis un Viksne. Biedrs Upītis pastāstīja par savu pieredzi dienvidu augu — aprikožu, persiku un mandeļu koku aklimatizēšanā.

Apspriedes dalībnieki aicināja visus republikas dārzkopjus priekšzīmīgi veikt dārzu mēneša pasākumus un izvērst sacensību par augstām, stabilām ābolu, bumbieru, plūmju un dažādu ogu ražām.

(LTA)

PA MŪSU LAIKRAKSTA MATERIĀLU PĒDĀM

„Tāpēc Kārļa Marksa vārdā nosauktais kolchozs atpaliek”

Ar šādu virsrakstu laikraksta 108. numurā bija ievietots kritisks raksts par to, ka kolchozā slikti organizēta ražas novākšana. Kables MTS direktors b. Staško redakcijai ziņoja, ka raksts apspriests paplašinātā valdes sēdē, kritika atzīta par pareizu. Pie-

Kombainierim izteikts brīdinājums

Laikrakstā šā gada 7. septembra numurā bija ievietots kritisks raksts par to, ka Kuldīgas MTS kombainieris K. Harps nestrādāja kolchoza

ņemts lēmums darba organizācijas uzlabošanai. Piemēram, kolchozniekiem dienai tagad dod divus uzdevumus — labam un sliktam laikam, pie kam šo uzdevumu saņem jau iepriekšējā dienā. Veic arī citus pasākumus darba uzlabošanai.

laukos, bet plāva piemājas laukā miežus.

MTS direktors b. Meņģis redakcijai ziņoja, ka K. Harps nestrādāja kolchoza

LITERARĀ LAPPUSE

Laikraksta „Padomju Kuldīga” jauno autoru apvienības darbi

JĀNIS LIEPIŅŠ

Drūmie mirkli

(Sakara ar Marsinelas trāģediju Beļģijā)

Drūmi mirkli, izmisušas sejas,
Melnā dāmi kāpj no šachtu ejas.
Sievas, mātes sastājušas rindā,
Mēmi klausās dzelzu kapļu šķindā.

Cauri dāmiem, klāti sajiem sviedriem,
Viri līdzēt staidzas saviem biedriem,
Kas no dzijas, liesmu pilnās akas
Velti dzīvei meklē drošas takas.

Līnā lietus, vējš pāš skarbu tauri,
Plānām drēbēm vēsums drīz lien cauri,
Tomēr sievas nekustas no vietām,
Viena otru balsta rokām cietām.

Gaida ilgi, pacietīgi gaida,
Smagās naves domas projām raida:
Varbūt glābēji nes labas ziņas,
Varbūt velti noskumušas viņas.

Bridis klāt, un vīru smagie stāvi
Iznirst virszemē, bet vēstī nāvi:
Visus ogračus, kas šachtas bija,
Uguns savām liesmu mēlēm rija.

Sastingst sejas, dūrē žņaudzas rokas,
Sievas zin, kā noziegums — šis moks.
Un pret tiem ar visa naida liesmu
Viņas paceļ skarbo bērnu dziesmu.

E. HIBNERS

KĻŪME

(Stāsts)

Pār mežu peld pelēcīgas mākoņu gubas, list, un ceļš cauri egļājam pārveerties dubļu jūrā. Noslaucīti ar lietus un soledru lāsem slapjo seju. Sirds nemierīgi dauzās krūtīs, taizni vai gatavojas izlēkt. Cik nepatīkams stāvoklis! Tik tuvu uzoara, un te pēkšņi jāiestieģ šai dumbrajai!

Tālumā atskan motora rūkšana.

Vilis!... Kurš gan cits! Viņš palika krautuvē pēdējais.

Meža ceļš kļūst arvien krāslaināks. Rūkoņa aiz ceļalīkuma spēcīgāka — tādā Vilis lēnām, bet noteikti tuvojas.

Par jaunu iedarbinu motoru — varbūt izdosies aizbraukt no šejienes. Sakārtoju sacīstos egļu zarus zem „buksejoša” riteņa...

Iedomājos, ja šini brīdī mani redzētu Maija — viscaur notraipījušos ar dubļiem un eļļu — droši vien pamatīgi nobītos un, iespējams, aizbēgtu. Bet pagājušo svētdienu jau nebija nemaz labāk...

Ai, — atrauju roku no dubļu jomas. Pār pirkstu viļņus sarkana strāklīga, acimredzot, esmu savainojis roku. Atkal neveiksme, kā vienmēr, un visur... jā, kavējas ar apsiešanu, palet dārgas minutes, bet ceļa līkumā jau blāzmo gaisma... Vilis! — tam gan laimējās! Kaut vai svētdien, pirmīndienē vakarā.

Uzlādzu Maiju uz deju, cenšos būt izturēts, nopietns. Bet viņa tikai smejas un ķircina mani: — Tu midies kā lāčuks... diez' kā vadi mašīnu!... — Un tā jo-projām. — Labi, ka viņas nav šeit, citādi sveikā cauri netiktu. — Gadās, ka uzminu viņai uz purngala. Un cik sirdīgi uz mani skatās! Lāžu turpināt deju, bet Maija ir sadusmota, pagriež muguru un, lai cik tas arī sāpīgi nebūtu, aiziet dejot ar Vilis!...

Iekāpju kabīnē un mēģinu izkustināt „ZISU” no neļedzīgās vietas. Mašīna nodreb, bet uz priekšu nekust... Atkal neveiksme... Arī otrā rītā, satiekoties fab-

rikas pagalmā, neatnēmu Maijas draudzīgo sveicienu — pārāk ķeras pie sirds viņas atraidījums pēc balles pavadīt līdz mājām... Sacīja: — Esot sarunājusi ar Villi, citā reizē... Bet pēdējiem vārdiem es vairs neticēju. Vilis paņēma Maiju zem elkoņa un mirkli, kad mūsu skati sastopas, es jūtu viņa pārākumu. Protams, ar saviem rudajiem matiem un vasaras raibumiem piebērtu seju nevaru līdzināties viņam — skaistulim, pie tam eleganti gērbtam. Savēlības pārgāji tonakt mājās un neaizmīgu līdz rītausmai.

Notēmu tā, ja jau ballē Vilis pārāk par mani, lai ir. Iegriezu, ka pirmssmaija socialistiskajā sacensībā viņš neizcīnīs pirmo vietu!

Gadījums nāca palīgā. Nākamajā dienā Viļa mašīnai pārpīsa riepa. Riepa bija tik ļoti bojāta, ka ceļu ar tādu turpināt nebija iespējams. Bet rezerves riepa atradās fabrikas garāžā. Vilis todien lūdz atzdot... Mirkli svārstos.

...Labi zinu darba biedra pienākumu palīdzēt, tomēr... pārāk spilgtā vēl atmiņā vakardienā. Pateicu: — Ceļš slīkts, varbūt pašam ievajadzēsies... — Un steigšus prom. Kā šodien vēl dzirdu viņu iesaucamies: — Egoists!

Lai arī tā būtu, par to es tikai pasmejās, bet Viļa mašīna nostāvēja diā vesela reisa laikā. Nākamajā dienā socialistiskās sacensības tabulā plāksnīte ar manu vārdu tika pārlietota no otras uz pirmo vietu.

Kā es triumfēju. Izgūzis krūtīs, gāju garām Maijai, viņa pat lāgā neredzējās. Bet Maija smēdamās prātā vienmēr iedzēl: — Nelielies, lāčuks esi un paliksi! Kā šie vārdi man ķeras pie dāšas, to nevaru neviens izstāstīt. Dažreiz viņa mēģina uzsākt garāku sarunu, es neieļaužu — gribas meiteni pārmaist.

Bet tagad, ek, izbūzāju ar roku slapjo matu cekulu un nopūlos aizsmēķēt. Papiross dreb

FELETONS

BĪSTAMA KĀITE

(Filozofiska saruna par ikdienas lietām)

— Vai jūs protat grieķiski?
— Par nožēlošanu...
— Nu, kaut drusku!
— Bet ne pavisam! Ne pušplēsta vārda!

— Atzistos, es arī pats no grieķu nekā nesajēdzu, izņemot vienu vārdu, ko esmu labi ieguvmējis.

— Ceļojumā pa Kipru?
— Nē, šķīstot svešvārdu vārdnīcu.

— Un tas būtu...
— Apatija. Lūk, un tas nozīmē — „vienaldzība, intereses trūkums, rosbības trūkums”...

— Apatija?
— Jā, tā ir bīstama kaite. Un tā ir tikpat lipīga kā žūvas.

— Kādas tad šai slimībai iezīmes?

— Simptomi? O, tā ir tāda kaite, ka taizni nenobrināties. Cilvēks kļūst nevērīgs pret citiem, raksturīgs atbildības trūkums, bezrūpība, filozofiski prātojumi, attaisnojojo izvērtēšanas no darba. Labprāt dod padomus, bez iebildumiem citiem atļauj pabeigt sev uzticētos darbus. Mīl sabiedriskas talkas vērot no tālienes... Cēlas un rezignētas nopūtas. Medz lietot tādus izteicienus kā „El... Ko tur!... Gan jau!... Vai tad nu es, lai labāk viņi...” utt.

Sasirdzis ar šo kaiti, tāds cilvēks iet gurdenu gaitu, kājam plati kāpams, kā mālus mīdams, rokas slābani gar sāniem nolaidīs. Viņš pat kāķim uzms uz astes un nepamanīs, ka tas nelabi iebļaujas... Priekšstats par pienākumiem tam visai miglains. Ja šī kaite piemetusies kolchozniekam, viņam strauji mazinās izstrādes dienas. Rodas neganta patika braukt pa tirgiem. Tāds kā nelabā triekts māk no kolchoza laukiem. Ar milzīgu cītību sāk rušināties pa savu piemājas lauciņu.

Ja gadās tādos kolchozos, kur stipri ieviesusies šī kaite, izbraukt pilsētniekiem, tad noteikti tā: talcīnieki vāc labību vai kukurūzu, bet paši kolchoznieki lār pa logiem un kļusu pie sevis smej.

Ja gadās kādai rūpnīcai šī nelaime — uzreiz plāns saplūk, „zibēni” uzrādā slaustu skaita pieaugumu. Un ja kolchozā vai

uzņēmumā ar darbiem neveicas, bet mūsu novērotam pacientam „galva par to nesāp”, tad tā ir droša zīme, ka tam jau pieļipusi bīstamā kaite.

Ja šini laikā, kad visi cītīgi gatavojas jaunatnes festivalam, kādā kolchozā vai ciemā pajukuši kori, deju kolektīvi, teatri nespēle, skaidra lieta, ka te ieperinājusies šī bīstamā slimība — apatija.

Jās gribat vēl piemērus? Lūdzu. Saslimst pat cilvēki uz būvēm strādājot. Krāsns dāmo, pa logiem staigā vējš, lietus liek sevi istabā manīt, bet remontētāji bezrūpīgi svilpo un kļaiņo apkārt! Pakibina kaut ko un pārtrauc darbus. Atkal iesit dažas naglas un trīs dienas pēc tam nerādās. Arī jaunās būves tā notiek.

Plāni tiek smuki iztaizīti, celtnieki dod apzīlinošus solījumus — „ko mēs visu te tik nepaveiksim, ko tik mēs neizdarīsim!...” (Un tiešām, neizdara arī neka...)

Ja telefoniste ilgu laiku centrālē neatbild, jau jāsāk domāt, ka arī tur iekļucusi šīs kaites bacīja.

Ja kādā iestādē darbinieks apmeklētājiem neatbild uz jautājumiem, ar gurdū rokas mājienu norāda uz citām durvīm vai kaut ko murmināms tiek „pienākt rīt” — tālīn redzams, ka šis cilvēks ir jau apdraudēts. — Varbūt slimība izceļas no trācīgas ēšanas?

— Nav gan nekāda pamata tā domāt. Drīzāk otrādi — jo sabiedriskās ēdināšanas uzņēmums konstatēta bieža saslimšana.

Man atmiņā raksturīgs gadījums: kāda oficīante ēdnīcā, apkalpojot viesus, nekad nestādzās... Ja kāds to sauca, uztraucās, skatījās pulkstenī, piecēlās, atkal nosēdās, viņa tikai konstatēja: tas ir dabiski, neēdusi cilvēki vienmēr nervozī. Bet lai pieradinās savaldīties! Nosēdēs pusstundu, nu stundu un padomās par savu uztveršanos. Lai trenējas pacietībā. Tā nav pelama rakstura īpašība. Oficīantei ārstešanas nolūka tika sūdzību grāmatā ierakstītas vairākas receptes — arī tas nelīdzēja. Varbūt ārstēt

dažreiz vajag pašus uzņēmumu vadītājus? Jā, tā vēl nav pilnīgi izpētīta problēma...

— Vai tad nepietiek kādas iespaidīgākas zāles pret šo kaiti?

— Kā ne! Katrs ārstējas kā prot. Cilvēki dažādi izmēģinās, lai aizdzītu vienaldzību, skumjas... Viena daļa, piemēram, dezinficē kaklu ar alkoholu. Un tiešām, pirmajos mirkļos liekas, ik tā tas palīdzētu. Cilvēks sajūt sevi tādu spēku, ka pat logu vārtu izgāzt ar visiem rāmjēm. (Un patiešām, nereti arī izdauza logiem stiklus...)

Pēc rīkles skalošanas rodas nepārvarama tieksme uz vokālo mākslu. Iet cilvēks dienas laikā pa ielu un sāk skaļi dziedāt. Sēd tējnīcā, stacijās bufetē — uzņāk dziedmu gars. Bet, diemžēl, kā novērojumi rāda, šīs zāles ilgi tādu bravūru uzturet nevar. Jauneklis vai vīrs krīt gar zemi kā nopļauts (ja tas gadās pilsētā — tad uz ielas vai apstādījumos, ja laukos — tad grāvī). Cits atmožas milicijas iecirknī un brīnās, kā tur nokļuvis. Viens otrs vēlāk tāds ka nokaunēties atnāk iepazīties ar administratīvo komisiju... Bet pēc tam apatija uzņāk vēl smagākā formā. No tā redzams, ka šim zāļem trākst ilgstošas iedarbības.

— Un ārsti? Mūsu medicīnas darbinieki? Vai tad tie nevar nekā līdzēt?

— Gadās, ka tie paši arī saslimst. — Vai jums ir iznācis gaidīt ilgi ambulancē?

Labāk par to jau nerunāsim...

— Bet vai tad tiešām nav nekādi līdzekļi pret šo bīstamo kaiti? Potes? Tās neltzē?

— Sapratu un apziņu nevienam nav tik viegli iepatēt! Visbiežāk ar to saslimst gurdī filozofētāji, slauisti, modes āksti un balamutes. Bet ticat man, laudis, kas enerģiski nostājas pret visāda veida nolaidību, nevižību, bezrūpību, var būt droši, ka viņus neskārs šī kaite. Viņi arī vislabāk var palīdzēt citiem tikt vājā no apatijas — šīs bīstamās kaites, kas vēl dažkārt ir par ka-veklī mūsu cīņā par jauniem sasniegumiem.

J. Toveris

man starp pirkstiem. Vairākas reizes iekšīju uguni. Lietu tabaka izmirkusi, negrib lāgā degt. Pākeru citu, arī tā slapja. Betdžot sanikņojos, nosviežu paciņu dubļos un samīdu — kad nav, lai tad arī nav!

Paņemu domkratu un mēģinu „ZISU” pacelt. Pielieku visu enerģiju — varbūt, varbūt vēl paša spēkiem izkļūšu no šīs ķēzas... Kas tad izcīnīs pirmo vietu, ja Vilis manu „ZISU” izotiks no dumbrajā? Izvēstā kubatura man lielāka, uzvaru piešķirs man... Bet es taču nebūtu uzvarējis, nekad... ja vien mana rīcība pirmdien... ech, netikas atcerēties... Atliecu muguru. Kreklis viscaur pielīpis mugurai. Smagi elpodams, skatos uz Viļa mašīnu, kas nāk arvien tuovāk un tuovāk... Mans „ZIS” par daudz nosvēries, nevaru izcelt no grambas.

...Atlikušies vairs pāris desmit metri, kas šķir mūsu mašīnas... nu jau tikai daži... caur auto stiklu redzu Viļa nopietno, spriego skatu.

Šī brīža izjūtas ir vienreizējas. Es tagad vēlētos, vienlaigi ar kādiem līdzekļiem, apturēt Viļa „ZISU”, esmu igns un saniknots, jūtu, ka rokas man nervozī trīs... Tik ļoti nevēlos braukt Viļa „ZISA” trosē...

Vienmuši lietūs lāses pakšķina pa kabīnes jumtu. No manām drēbēm tek sīkas ādens straumītes...

Nobremzējās, Vilis izkāpj no kabīnes un aplūko iestīgušo mašīnu.

— Netiec arā, ko?

— Jā... buksē... Nomurminu, vērodams, ko viņš darīs. Kaut kā gribētos, lai Vilis aizbrauktu, pats nesaprotu kādēļ... varbūt sirdsapziņas pārtumī... varbūt nevēlēšanās reizē ar viņu atgriezties fabrikā... Starp sagaidītajiem droši vien būs arī Maija... Un ja nu Vilis viņai visu izstāsta?... Kāds kauns!

Redzu, Vilis smīn. Kā tad — mana nelaime sagādā viņam prieku. Man tīri vai automātiski pirksti savetkas dūrēs. Gribešos par šo smīnu viņu kārtīgi piekaut...

Bet Vilis jau beidz sminēt, aiziet atpakaļ pie savas mašīnas. Mirkli man liekas, ka viņš tālīn tant iekāps un aizbrauks. Taču Vilis kabīnē nekāpi. Neieicis ne vārda, viņš atraisa no savas mašīnas piestiprināto trosi un sāk izrināt. Pēc brīža viņš nopietni saka: — Vai palīgā nenāks?

Kad es vēl minājos dubļos un nezīnu ko atbildēt, viņš piemēta: — Man liekas, ka meža palīkt negribēs!...

Jūtu, ka kauna sārtums krāso manus vaigus. Tomēr vēl kavējos. Specīgas lietūs strāklas turpina izmieksēt meža ceļu, bet man ir tik smagi, smagi, ka liekas trākst spēka pacelt līdz pottēm dubļos tegrīmušās kājas.

Pa to laiku Vilis, savienojis ar trosi mašīnas, pienāk un pavēloši mani uzlūko: — Sēdies pie stūres! Tā kā tāds! Pats re-

dzi, abas reizes vadīt nevaru, bet fabrika gaida kokus!

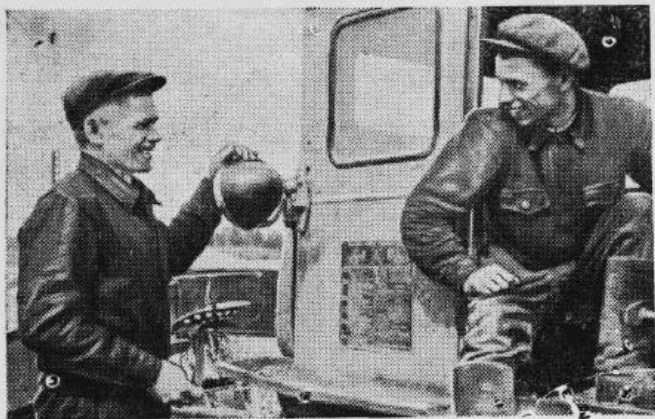
Pēc britiņa dzirdu noklaudzam durotīgas. Stāvu kā sastindzis. Nejutu slapjumu, kas cauri kombinēzonam ķeras pie pleciem, skalo manu kailo galvu un stindzina... Viss tas šobrīd man ir vienaldzīgs. Tikal nemitīgi tirda viena doma — ko sacts Maija, ko darba biedri, ja uzzinās, ka esmu izcīnījis pirmo vietu...

Iedūcas Viļa „ZISA” motors. Es saraujos, tad spēji līleim lēcieniem pieskrienu pie viņa mašīnas, satveru Viļa uz stāres uzlikto roku: — Es nebraukšu! Palīkšu mežā...

Vilis skarbi nozībsni acīm, viņa tumšie uzaču loki draudīgi savelkas un man šķiet, ka viņš tālīn saks lamāties, izgāns, nosodis, pasacis visu acis — jūtu, ka esmu to pelnījis, bet nekas tamlīdzīgs nenotiek. Viņš satver manu izstiepto roku un cieši spiež: — Šoreiz neviens nekā nestāstīšu! Ari Maijai ne...

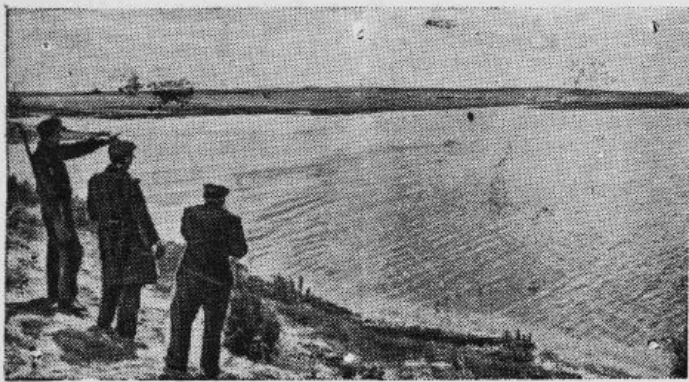
Jūtu, ka acis man iezogas vaļs mītrums, labi ka list lietūs un Vilis to neredz, gribas viņam kaut kā patekties. Stēgā neatrodu piemērotus vārdus. Mēmi atbildu viņa rokas spiedienam un dodos pie sava „ZISA”. Man pēkšņi kļūvis tik viegli ap sirdi, ka gribas kliegt, skaļi aurot, lai meža tāla tāla aizskan mana prieka atbalss!

Jaunapgūtājās zemēs

Altaja novads. „Aleisko” graudkopības padomju saimniecības laukos, kur labību novāca dalīti, ražu ievāca 2—3 centneru vairāk no hektara nekā parasti novācot. Ražas dalītā novākšanā labus panākumus guvuši vairāki mašīnistu un traktoristu. Par augstiem darba rādītājiem kā Vissavienības lauksaimniecības izstādes kandidāti izraudzīta liela grupa mechanizatoru. Mašīnistam Andrejam Frolovam pirmajā piešķirts motocikls, Michailam Volobujevam un Ivanam Čurinam — medību bises, traktoristam Michailam Trečkjakovam, Ivanam Zacharovam un Aleksandram Čurinam rokas pulksteņi. Mašīnists A. Frolovs un traktorists M. Trečkjakovs dienā novāc 35—45 hektaru lielas graudaugu platības. Pēdējās piecdienās mašīnists M. Volobujevs novāca 89 hektarus un mašīnists I. Čurins 76 hektarus katru dienu. Visi trīs labākie mechanizatori savstarpēji sacenšas. Padomju saimniecībā vidēji no katra hektara izkul 18—20 centneru graudu.

Attēlā: padomju saimniecības „Aleisko” mašīnists Andrejs Frolovs un traktorists Michails Trečkjakovs.

Čkalovas apgabals. Padomju saimniecības un kolchozi, kuri apguvuši vecaines un atmatu zemes, ierīko ūdenskrātuves ūdens putnu un zivju audzēšanai, kā arī lauku un dārzu apūdeņošanai. Padomju saimniecība „Adamovska” pavisar ierīkoja trīs ūdenskrātuves. Viena no tām ir ar 3 miljonu kubikmetru tilpumu. Šī ūdenskrātuve atrodas blakus lopu fermai.

Attēlā: padomju saimniecības „Adamovska” jauniekārtotā ūdenskrātuve.

Valentīns Ovečkins

GRŪTAIS PAVASARIS

(14. turpinājums)

Volodja armijā bija pabeidzis šoferu kursu un turpat arī noklausījies lekciju kursu agronomijā, gatavodamies atgriezties mājās, iestāties lauksaimniecības tehnikumā. Bet mājas apstākļi — slimā māte un mazie brālīši un māsīņas — neatļāva viņam braukt mācīties. Viņš atgāja uz MTS strādāt par šoferi.

Ziemā Dolgušins, ja arī vēl ne praktiskā, taču vismaz teorijā apguva zemkopības un lopkopības pamatus. Viņa laiks bija iedalīts līdz pēdējām — ikdienas darbs MTS kantorī un cematā, izsaukumi uz apgabalu, uz rajonu, atskaites, pārskati, sēdes, apspriedes. Ja Dolgušinu izsauca uz apgabala centru, viņš pakārti līdzī arī kādu no speciālistiem, agronomu vai zootehniķi, lai visu ceļu vilcinātu turp un atpakaļ desmit stundas sarunā ar viņiem izlobītu no viņu zināšanām sev nepieciešamo un vajadzīgo. Rajona padomes sēstijās Dolgušins parasti apsēdās pēdējās rindās blakus kādam vecam, pieredzējušam kolchoza priekšsēdētājam un, ja runātāji nepateica nekā intere-

santa, visu laiku saucukstējās ar to, izjautāja, kā viņš saimnieko, kādas kultūras kurā laikā sēj, ar kādiem līdzekļiem ceļ lopkopības produktivitāti, kā tiks galā ar celtniecību, ja nepietiks kokmateriālu, utt.

Miegam Dolgušins atstāja četras piecas stundas diennaktis. Piekrāva savu dzīvokli ar mācību grāmatām, agronomisku rakstu krājumiem, Dokučajeva, Timirjazeva, Viljamsa, Lisenko sacerējumiem, naktis lasīja un pār-lasīja vairākas reizes pēc kārtas vajadzīgās grāmatas, atzīmēdams visu nesaprotamo speciālā jautājumu burtnīcā, lai konsultētos par tiem ar speciālistiem vai kārtējā telefona sarunā ar sievu. Pat no dailliteratūras Dolgušina uzmanību pirmām kārtām saistīja grāmatas ar lauksaimnieciskiem nosaukumiem: „Pļauja”, „Raža”, „Kombainieri”, „Dzilā vāga”.

Inženieris metalurģs, vecais komunistis Dolgušins skatījās uz savu pārceļšanu darbā laukos kā uz partijas kaujiniecisku pavēli. Trīsdesmit gadus būdams partijā, viņš bija pieradis tikai tā uzņemt viņas uzdevumus: kā pavēli, kas

Laiks padomāt par sportu ziemā

Jau iestājies rudens, un neapies ilgs laiks, kad zemi pārklās sniegs. Bet kā tad ziemas tuvošanos sagaida Kuldīgas rajona sporta biedrība „Daugava” un Fiziskās kultūras un sporta komiteja? Mūsu rajona sporta vadītājiem laiks mācīties no pagājušā gada kļūdām, kad nepietiekamas sagatavotības dēļ ziemas sportā rezultāti bija neapmierinoši. Nedrīkst atkārtoties tāds stāvoklis kā pagājušajā gadā, kad hokeja laukumu iekārtoja ziemas beigās un tajā notika tikai pāris spēļu. Šī vilcināšanās hokeja laukuma iekārtošanā noveda pie tā, ka, piedaloties republikas meistarsacīkstēs, mūsu rajona hokejisti pirmo reizi sezonā uzkāpa uz slidām. Pilsētas meistarsacīkstēs hokejā piedalījās tikai četras komandas, un, lai gan labākos rezultātus uzrādīja „Vulkana” hokejisti, arī ar viņu sniegumu nevarēja apmierināties. Lūk, tāpēc par hokeja laukuma iekārtošanu jā-sāk domāt jau tagad un jānodrošina sportistiem iespēja trenēties jau laikus. BASB „Daugava” priekšsēdētājs b. Aboliņš gan apgalvo, ka hokeja laukuma būvi sākot jau nākamajā nedēļā. Tas, protams, būtu apsveicami, un atliek tikai vēlēt, lai tā nebūtu tukša runāšana.

Tagad par sporta inventāru. BASB „Daugava” rīcībā ir 30 pāri slēpju, 25 pāri slidu un tikpat daudz hokeja koku. Bet vai šie skaitļi var apmierināt tik lielu sporta biedrību kā „Daugava”? Protams, nē un tāpēc „Daugavas” vadībai steidzīgi jāpadomā, kā papildināt sporta inventāru, lai nerastos grūtības treniņos inventāra trūkuma dēļ.

Lai sportisti varētu vairot savu meistarību kā ziemu, tā vasaru, ir nepieciešami regulāri treniņi. Bet kā tas notiek pie mums? Ja apmierinoši trenējas volejbolisti, basketbolisti, futbolisti un bokseri, tad to nepavisam nevar sacīt par slēpotājiem un slidotājiem.

Pagājušajā ziemā sportistiem nereti nācās trenēties nekuriņātās telpās, pat pārtraukti treniņus aukstuma dēļ, jo nebija sagādāta malka. Kā tas būs šogad? Sporta nama pārzinis b. Priekalns paskaidro, ka malkas ir tikai tik daudz, cik pieved skolas, bet naudas par ko iegādāties malku neesot. Taču šeit „Daugavas” vadībai izeja jāatrod un nekavējoties jā-sākā ziemai vajadzīgā malka, jo nevar pieļaut, ka tikai tāpēc tiek traucēti treniņi, ka nav sagādāta malka.

Nepietiekami ziemas sporta sezonai gatavojas arī rajona FK un SK. Šeit nemaz nav domāts par sporta inventāra iegādi. Fiziskās kultūras un sporta komiteja nemaz neparedz organizēt treniņus, lai sportisti sagatavotos ziemas sporta sezonai.

Komitejas darbinieki vēl dzi-vi vienā mierā, jo ziemas sporta sezona pēc viņu izteicieniem sāksies tikai 1957. gadā. Bet jāautā, kādi gan būs rezultāti, ja tikai tad sāks trenēties? Pat masu slidotavas izbūves vieta vēl nav noskaidrota. Skaidrs, ka šeit sakāms tikai viens — rajona fiziskās kultūras un sporta komiteja snauz un darbu neorganizē.

Rosmi, gatavojoties ziemai, neļūst arī uzņēmumu un iestāžu fizikultūras kolektīvos. Lūk, finieru fabrikā „Vulkans” ir ap 300 fizikultūriešu, bet slēpju tikai 5 pāri unslidu—8 pāri. Neticami, ka trūktu līdzekļu sporta inventāra iegādei, tikai fizikultūras kolektīva priekšsēdētājs b. Leitis maz interesējas par to, lai fizikultūras darbu fabrikā uzlabotu. Ar sporta inventāru nepietiekami apgādāti arī izglītības darbinieku arodbiedrības, Tūku fabrika un citi fizikultūras kolektīvi.

Panākumus ziemas sporta sacensībās var nodrošināt vienīgi regulāri, labi organizēti treniņi. Lūk, tāpēc labi sagatavoties un laikus uzsākt treniņus ir noteikums, kas jāpilda bez kavēšanās. J. Vilks

Purvus pārvērš plāvās

Černigovas rajonā ir daudz purvu, kuros aug lopu uzturam maz noderīgas zāles. Ar mechanizatoru palīdzību kolchoznieki pārtinātām darba metodēm sākuši pārvērst vietējos purvus par augstražīgām, kultivētām plāvām.

Pēc purvu nosusināšanas vasarā tos nopļauj un pēc tam uzar. Rudenī iesēj daudzgadīgās zāles. Nākamajā gadā šīs pašas purva platības dod 50—60 centneru siena no hektara. Otrajā gadā tur stāda kāpostus, kartupeļus un citas kultūras.

Poļesjes darbaļaudis agrākajos purvos papildus iegu- vuši vairāk nekā pusmiljona centneru siena. Rudenī kultivēto plāvu ierīkošanai apgūs vēl 37 tūkstoš hektaru purva zemju.

Aizrādījumi

Kuldīgas rajona uzņēmumu, iestāžu, organizāciju, kolchozu, MTS, bibliotēku un mācību iestāžu ievērojam.

„Preses apvienība” Kuldīgas nodaļa pieņem pieteikumus laikrakstu un žurnālu abonēšanai dienesta lietošanai, kulturali izglītojošiem mērķiem un laikrakstu vitrinām 1957. gadam.

Pieteikumus pieņem līdz šā gada 15. oktobrim; pieteikumu veidlapas par saņemt „Preses apvienības” nodaļā.

Turpinās abonentu pieņemšana Tautas demokrātijas valsts laikrakstiem un žurnāliem 1957. gadam. Parakstīšanās termiņš—šā gada 1. oktobris.

Abonentus rajona laikrakstam „Padomju Kuldīga” šā gada ceturtajam ceturksnim pieņems līdz 25. septembrim.

„Preses apvienība”

* * *

Kuldīgas pilsētas izpildu komiteja paziņo, ka ar š. g. 1. oktobri aizliegts izlikt uz ielām dažādus sludinājumus un ziņojumus bez pilsētas izpildu komitejas atļaujas.

nām.—Vai plānot pavasari kolchoz os ierīkot jaunus aizsardzības mežu stādījumus? Vai šo pasākumu finansēs?—Nezinām.—Vai kolchoz var atteikties no ligumu noslēgšanas ar ūdens celtniecības kantorī, kas paraku izbūvēšanu ņem velnišķīgu naudu, un urbt tās ar saviem spēkiem, ja atradīsim speciālistus šim darbam?—Nezinām.—Vai mēs saņemsim atpakaļ kombinākus, kurus pērgad aizgājīja ražas novākšanai uz Austrumiem? Vai plānot to remontu? Vai arī tos apmainīs ar jauniem?—Nezinām.—Nu, vismaz jūs varbūt varat palīdzēt mums dabūt šiferi, lai aplā-tu jaunās darbnīcas jumtu, ja sienas uzcelsim saviem spēkiem?—Nezinām.

Tukša laika tērēšana sarunā ar tādām „atbildīgām” darbiniekiem!...

Papirus no apgabala pārvaldes uz MTS tagad sāka sūtīt mazāk nekā agrāk. Zarubina laikā dienas pasts svēra apmēram kilogramu, Dolgušina laikā samazinājās līdz trīsdesmit četrdesmit gramam. Tā vietā biežāks kļuva telefona sarunas ar dažādām nodaļām. Reta diena pagāja, kad direktoru nealcināja pie telefona savas septiņas astoņas reizes tikai no lauksaimniecības pārvaldes vien, nemaz neskaļot rajona organizācijas. Uzstājīga un dusmīga balss prasīja personīgi direktoru, viņu meklēja

pa visām malām, viņš atskrēja aizsies kantorī, bet izrādījās, ka vajadzīgas vienīgi ziņas par izvesto kūtīmēslu daudzumu divas trīs dienas pēc desmitdienu pārskata — kaut kādam neparedzētam ziņojumam apgabala komitejā.

Dolgušins cieta, cieta, — seši, septiņi tādi zvani, un darba diena pagalam! — bet tad uzstādīja kopīgajā grāmatvedības istabā otru aparātu un noteica tādu kārtību: ja zvanija, klausule jānoceļ kādam no grāmatvedības darbiniekiem un jāautā, kas zvana un no kurienes. Ja zvanija kāds no kolchoza, tad bez liekām runām piedauzīja pie sienas Dolgušinam, viņš ņēma klausuli un runāja. Ja zvanija no apgabala pārvaldes, tad darbiniekam, kas pirmais piegāja pie telefona, vajadzēja sīki izjautāt, par kādu jautājumu būs runa un, atkarībā no tā rakstura, nosūtīt zvaniņā vai nu pie galvenā agronoma, vai zootehniķa, vai galvenā inženiera, vai vienkārti pie statistiķa. Un noskaidrojās, ka lielākoties nepieciešams bargos apgabala priekšniekus pilnīgi varēja apmierināt MTS statistiķis Onufrijs Artemjevičs ar cipariem no savas nobruztās un apvazātās mapes, no kurās viņš nekad nešķīrās.

(Turpinājums sekos)

Redaktors A. Blūms